

Arrest

**nr. 55 298 van 31 januari 2011
in de zaken RvV Xen X / II**

In zake: Xen X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die Xen X die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2010 en 4 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2010 en 5 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1 Gelet op de door de Raad vastgestelde samenhang tussen de dossiers gekend onder rolnummers 53 339 en 61 693 worden in het kader van een goede rechtsbedeling beide dossiers samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoekster:

A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 25 juni 1968 te Khasavyurt, Dagestan waar u ook altijd gewoond hebt. Op 6 mei 2004 huwde u officieel met uw man A. A. {...}, met wie u echter al langer samenwoonde.

Op 10 maart 2009 werd uw zoon I. A. {...} meegenomen uit uw huis door gewapende en gemaskerde mannen. U hebt geen idee voor welke dienst of instantie deze mannen werkten. Toen uw echtgenoot dezelfde dag naar de politie ging, vertelden die dat uw zoon er verdacht van werd een wahabiet te zijn. U verklaarde dat uw zoon studeerde aan de religieuze school genaamd de 'Islamitische Universiteit' in Khasavyurt. Sinds januari of februari 2009 had u tevens geruchten opgevangen van de burens, die vertelden dat uw zoon de rebellen zou steunen. Toen u hem hiermee confronteerde, ontkende hij dit echter. Enkele dagen nadat I. {...} was ontvoerd, kon uw man hem vrijkopen. U weet echter niet tot wie u man zich gericht heeft om uw zoon vrij te kopen. In oktober 2009 kreeg u opnieuw bezoek van gemaskerde en gewapende mannen. Omdat uw zoon echter via het raam kon ontkomen, namen de mannen toen uw echtgenoot mee. U hebt uw man en zoon sindsdien niet meer gezien of gehoord.

Uw schoonbroer R. {...} hielp u met de zoektocht naar uw zoon en uw man. Toen u samen met uw schoonbroer bij de lokale politie om uitleg ging vragen, werd u kwaad en sloeg u een agent neer, waarbij deze ernstig gewond raakte. U werd twee dagen opgesloten in een cel tot uw schoonbroer u vrijkocht. Uit de informatie die uw schoonbroer kon verzamelen, leerde u dat uw zoon zich bij de rebellen zou hebben aangesloten en bovendien betrokken zou geweest zijn bij een aanslag op een controlepost. Uw schoonbroer wist u ook te vertellen dat hij u uw man had ontmoet, en dat deze werd vastgehouden in Tsjetsjenië door de Kadyrovtsi tot uw zoon zich zou aanmelden. U stelt zich niet te herinneren of u schoonbroer u verteld heeft waar in Tsjetsjenië uw man werd vastgehouden en of er losgeld voor hem gevraagd werd.

Op aanraden van uw schoonbroer verliet u Dagestan samen met uw jongste twee kinderen. U vertrok zonder uw Russisch binnenlands paspoort of reis paspoort, die waarschijnlijk tijdens de tweede huiszoeking waren meegenomen. U vertrok met de auto van uw schoonbroer vanuit Khasavyurt in januari 2009, met bestemming Brest, Wit-Rusland. U verbleef enkele weken in een appartement in Brest, terwijl uw schoonbroer een manier zocht om uw reis naar België te regelen. U vertrok uiteindelijk in een personenauto van de chauffeur I. {...} van Brest naar Brussel. U stelt geen weet te hebben van de landen die u passeerde of enige grenscontroles die er onderweg zouden zijn geweest. U kwam aan in België op 27 januari 2010 en vroeg dezelfde dag asiel aan. Uw moeder bezorgde u uw Russisch binnenland paspoort via de post op het einde van februari 2010. U vertelde dat de politie uw paspoort was komen afgeven bij uw moeder thuis.

B. Motivering

U stelt uw land ontvlucht te zijn uit vrees voor de Dagestaanse politie en Kadyrovtsi die uw zoon er van verdenken wahabiet te zijn en banden te hebben met de rebellen. U vreest vervolgd te worden, gezien uw zoon zich bij de rebellen zou hebben aangesloten en uw man ook werd meegenomen en vastgehouden door Kadyrovtsi. Op basis van uw verklaringen blijkt echter dat deze vrees helemaal niet geloofwaardig is.

Ten eerste kunnen er een aantal flagrante tegenstrijdigheden worden opgemerkt in de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal (CGVS) aflegde. Wat betreft de tijd dat uw zoon werd vastgehouden nadat hij op 10 maart 2009 werd opgepakt door gewapende en gemaskerde mannen, verklaarde u eerst dat uw echtgenoot uw zoon nog de volgende dag al kon vrijkopen (CGVS, p. 12). Even later stelde u echter dat uw zoon verschillende maanden was weggebleven en pas in oktober 2009 werd vrijgekocht (CGVS, p. 15). Toen u met deze contradictie werd geconfronteerd stelde u dat u zich had vergist en paste u uw verklaringen aan door te zeggen dat uw zoon 4 of 5 dagen na zijn arrestatie in maart 2009 werd vrijgekocht. Het is evenwel absoluut ongeloofwaardig dat u zich op dergelijke manier zou vergissen over de duur dat uw zoon werd vastgehouden. Het feit of uw zoon voor enkele dagen dan wel enkele maanden na zijn brutale arrestatie zou zijn vastgehouden, is dermate belangrijk en ingrijpend dat verklaringen als "ik leefde in angst" of "ik was ziek" deze tegenstrijdigheid niet kunnen verklaren (CGVS, p. 16). Ook wat betreft het incident op het 'politiekantoor' waarbij u een 'politieagent' ernstig toetakelde, zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Aanvankelijk vertelde u dat de man die u geslagen en verwond hebt een politieagent was (CGVS, p. 16). Toen u gevraagd werd naar de consequenties van deze zaak, gezien het ernstig verwonden van een politieagent waarschijnlijk niet

zonder verdere strafrechtelijke gevolgen blijft, antwoordde u dat het misschien toch geen politieagent was geweest (CGVS, p. 16). Uw verklaring dat u eigenlijk toch niet zeker weet of u een politiekantoor bent binnengegaan en een agent hebt neergeslagen, dat het misschien een "ander bureau" was, is helemaal niet geloofwaardig (CGVS, p. 17), temeer u stelt daar 2 dagen opgesloten te zijn geweest (CGVS, p. 16). Bovendien verklaarde u in het begin van het gehoor wanneer u dat gevraagd werd, dat u nooit opgesloten of tegen uw wil vastgehouden bent geweest (CGVS, p. 7). Uw verklaring dat u dit niet vertelde omdat u toen maar voor twee dagen opgesloten was, volstaan niet. Er werd u immers expliciet gevraagd of u "ooit" opgesloten of vastgehouden bent geweest. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas op een onherstelbare wijze.

Ten tweede kan er nog een bijkomende vaststelling worden gedaan die uw geloofwaardigheid nog verder ondergraaft. Zo verklaarde u dat uw schoonbroer uw man had ontmoet, toen deze laatste in Tsjetsjenië door rebellen werd vastgehouden. Wanneer u gevraagd werd waar in Tsjetsjenië uw man werd vastgehouden en of er losgeld voor hem gevraagd werd, bleef u het antwoord schuldig. De verklaring dat u niet meer weet of u uw schoonbroer gevraagd hebt waar hij uw man ontmoette en of er losgeld gevraagd werd is weinig geloofwaardig. Het feit dat u het hem misschien wel gevraagd hebt, maar dat u dit vergeten bent is evenmin geloofwaardig (CGVS, p. 18). De verblijfplaats van uw man en het feit of uw man misschien kan vrijgekocht worden, is immers cruciale informatie om hem eventueel vrij te kunnen krijgen.

Wat betreft de documenten die u voorgelegd hebt, kan het volgende opgemerkt worden. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte, uw werkboekje en het attest van medische verzekering bevestigen uw identiteit, die in deze beslissing echter niet betwist wordt. De manier waarop u zegt in het bezit van uw paspoort te zijn gekomen – u legde dit document niet voor bij de Dienst Vreemdelingenzaken – is echter weinig geloofwaardig. U stelt dat uw paspoort werd afgenomen tijdens één van de huiszoekingen en dat de politie nadien, toen u al in België was, het paspoort aan uw moeder in Dagestan is komen afgeven (CGVS, p. 4-5). Uw moeder zou het dan naar u opgestuurd hebben. Indien u werkelijk vervolgd zou worden in Dagestan lijkt het weinig waarschijnlijk dat de politie uit eigen beweging uw paspoort aan uw moeder zouden komen afgeven.

Het verhaal dat u ophangt omtrent uw reisweg is evenmin geloofwaardig. Zo stelt u dat u zonder paspoort en enkel in het bezit van de geboorteaktes van u en uw kinderen met de auto van Brest in Wit-Rusland naar Brussel reisde. U vertelt dat u zich niet kunt herinneren of u grenscontroles passeerde op uw route. Dit is echter weinig geloofwaardig, want uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Shengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles.

U haalt herhaaldelijk geheugenproblemen aan wanneer u er niet in slaagt om tegenstrijdigheden te verklaren of gebeurtenissen te situeren in de tijd. U legt in verband met deze aangehaalde geheugenproblemen echter geen enkel attest voor die deze bewering op een medische wijze onderbouwt. Bovendien moet er opgemerkt worden dat bovenvermelde vaststellingen in verband met uw ongeloofwaardigheid helemaal niet gebaseerd zijn op kleine vergissingen of het feit dat u enkele data niet exact kunt opnoemen. De vaststelling van uw ongeloofwaardigheid is gebaseerd op ernstige tekortkomingen in uw verklaringen over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen

de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent afkomstig uit Khasavyurt (Dagestan). U bent sinds 2004 officieel gehuwd met K. G. {...}, eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.566.908). Jullie hebben samen vier kinderen, waarvan de jongste op 24 juni 2010 in België geboren werd.

Sinds 2004 studeerde uw oudste zoon I. {...} aan de Islamitische Universiteit van Khasavyurt. Op 10 maart 2009 kregen jullie 's ochtends het bezoek van mensen in camouflage-uniformen. Ze namen uw zoon mee. Toen u dit wilde beletten, werd u geslagen. Nog diezelfde ochtend ging u samen met een vriend, die vroeger als politieagent had gewerkt, naar de stedelijke politie. Uw vriend betaalde 1.000 roebel aan de politieagent van wacht en vernam zo dat uw zoon bij hen was en ervan verdacht werd banden te hebben met Wahabieten. U deed daarom beroep op V. A. {...}, een mensenrechtenactivist. U vertelde hem wat er gebeurd was en hij beloofde u te helpen. Hij liet u de volgende dag weten dat uw zoon inderdaad bij de stedelijke politie werd vastgehouden en dat u 100.000 roebel zou moeten betalen voor zijn vrijlating. In de namiddag gingen jullie samen naar de politie, waar V. {...} het geld betaalde. Een half uurtje later werd uw zoon vrijgelaten, hij was bang en in shock. U nam hem mee naar huis.

Op 5 oktober 2009 vielen mensen in camouflagekledij, waarvan er sommigen gemaskerd waren, 's nachts jullie huis binnen. Ze zochten uw zoon, maar die kon ontsnappen. U werd geboeid en meegenomen. In de wagen werd u geslagen en ondervraagd over uw zoon. U werd op drie verschillende plaatsen in Tsjetsjenië vast gehouden. U werd telkens opnieuw ondervraagd over uw zoon, die volgens hen Wahabiet was. Tijdens uw vasthouding werd u af en toe geslagen en moreel onder druk gezet.

Op 8 april 2010 kreeg u in uw cel bezoek van uw broer en V. A. {...}. Uw broer had u dus teruggevonden en vertelde u ook dat uw echtgenote en kinderen begin 2010 naar België vertrokken waren. Op 14 april 2010 werd u vrijgekocht door uw broer. U verbleef daarna ongeveer drie weken bij uw vriend D. {...}, in zijn huis in Khasavyurt. U verliet zijn huis maar twee of drie keer. Via uw broer probeerde u informatie te vinden over uw zoon, maar dit lukte niet. Uw broer R. {...} en zus D. {...} vonden dat het te onveilig was voor u. Ze lieten u ook weten dat er mensen naar uw huis kwamen om u en uw gezin te zoeken, waardoor u besloot zelf ook te vertrekken.

Op 5 mei 2010 verliet u Khasavyurt per bus en reisde naar Rostov, waar u de volgende dag toe kwam. Van daar ging u per wagen naar Lvov (Oekraïne), waar u tot 19 juli 2010 in de woning van uw broer R. {...} verbleef. Uw broer keerde na twee dagen terug om uw zoon te zoeken. Op 11 juli 2010 keerde R. {...} terug naar Oekraïne. Hij vertelde u dat hij niets te weten was gekomen over uw zoon en dat u zou moeten vertrekken. Hij regelde daarom uw reis naar België, met een vrachtwagen. In België werd u terug herenigd met uw gezin. U kwam op 22 juli 2010 toe en diende een dag later een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw rijbewijs, militair boekje en huwelijksakte. Sinds de inval in uw woning in oktober 2009 vond u uw intern en internationaal paspoort niet meer terug.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor de Dagestaanse autoriteiten. Uw zoon I. {...}, die tot 2009 aan de Islamitische Universiteit van Khasavyurt studeerde, werd ervan verdacht Wahabiet te zijn en banden te hebben met de rebellen. Uw zoon werd daarom in maart 2009 van thuis uit meegenomen en

enkele dagen vastgehouden. In oktober 2009 trachtte men uw zoon opnieuw mee te nemen, maar omdat hij kon ontsnappen werd u meegenomen en tot april 2010 vastgehouden. U werd ondervraagd over uw zoon, maar had geen verdere informatie over hem. Hij is tot op heden spoorloos.

Uw echtgenote, K. G. {...}, eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.566.908), verliet Dagestan al in januari 2009. Zij reisde samen met uw zoon T. {...} en dochter K. {...} naar België, waar zij op 27 januari 2010 asiel vroeg. Terzake werd op 6 april 2010 door het Commissariaat-generaal besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werden immers flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen haar opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Deze tegenstrijdigheden betroffen essentiële elementen uit jullie asielrelaas, zoals onder andere het tijdstip waarop uw zoon kon worden vrijgekocht na zijn vasthouding in maart 2009 en haar eigen opsluiting in oktober 2009. Momenteel is het beroep, dat uw echtgenote tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hangende.

Echter, de verklaringen die u aflegde vermogen niet de geloofwaardigheid van uw echtgenote, en dus van het door jullie aangehaalde asielrelaas, te herstellen. U brengt immers geen nieuwe elementen aan, die jullie asielrelaas alsnog zouden kunnen ondersteunen. Deze vaststelling is bijzonder zwaarwichtig met betrekking tot het volledige gebrek aan bewijzen omtrent jullie zoon I. {...} en zijn studies aan de Islamitische Universiteit te Khasavyurt. Nochtans duiden u en uw echtgenote enkel jullie zoon, en dan meer bepaald de verdenking dat hij Wahabiet zou zijn vanwege zijn vrome levenswijze, aan als de oorzaak van jullie problemen en uiteindelijke vertrek uit Dagestan en de Russische Federatie. Redelijkerwijze kan er toch verwacht worden dat jullie in het kader van jullie beide asielaanvragen toch een begin van bewijs omtrent jullie zoon en zijn studies zouden voorleggen. Dit geldt zeker voor u, gezien u uw echtgenote in België kwam vervoegen en u dus al op de hoogte kon zijn van het verloop van de Belgische asielprocedure en de waarde van documenten, die een asielrelaas kunnen ondersteunen. Dat u alsnog nalaat enig document betreffende jullie zoon I. {...} voor te leggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas dan ook verder.

Daarnaast bleken uw verklaringen in het kader van uw asielaanvraag op een aantal essentiële punten niet overeen te stemmen met die van uw echtgenote, hetgeen uiteraard eveneens nefast is voor uw geloofwaardigheid. Dit geldt in de eerste plaats voor de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden omtrent de studies van jullie zoon I. {...}. U verklaarde dat hij van 2004 tot 2009 op de Islamitische Universiteit te Khasavyurt studeerde en dat hij daar tot op het moment van zijn verdwijning les volgde. Hij zou toen in het vierde of vijfde jaar gezeten hebben (CGVS p. 12). Uw echtgenote verklaarde echter dat uw zoon pas in 2007 met zijn studie begon en dat hij op het moment van zijn problemen in het tweede jaar zat (CGVS G. {...} p. 10-12). Toen u hierop werd gewezen verklaarde u dat de studies van uw zoon u niet echt interesseerden en dat uw echtgenote ziek was en problemen had met haar geheugen. Echter, uw echtgenote gaf geen blijk van problemen met haar geheugen toen ze over de studies van jullie zoon vertelde. U had echter geen andere verklaring voor deze vastgestelde tegenstrijdigheden (CGVS p. 13).

Daarnaast gaf u aan dat u voor de arrestatie van I. {...} in maart 2009 geen enkele indicatie had van zijn eventuele problemen (CGVS p. 21). Uw echtgenote verklaarde echter tijdens haar gehoor op 9 maart 2010, dat zij enkele maanden voor zijn arrestatie in november 2009 al geruchten had gehoord. Mensen op straat en de burens zouden gezegd hebben dat jullie zoon de Wahabieten in het bos zou bevoorraden (CGVS G. {...} p. 14-15). U werd gewezen op de verklaringen van uw echtgenote terzake, maar bleek niet op de hoogte te zijn. Gezien de Dagestaanse politie uw zoon zocht vanwege zijn vermeende banden met Wahabieten, is het toch wel zeer opmerkelijk dat u niet op de hoogte zou zijn gebracht of geweest van dergelijke geruchten over uw zoon.

Verder duiken er ook inconsistenties op in uw verklaringen over uw eigen arrestatie, die van 5 oktober 2009 tot 14 april 2010 zou hebben geduurd. Zo wist u niet door welke dienst u precies werd vastgehouden, gedurende deze lange periode. Toen u erop werd gewezen dat het uw eigen broer was, die met de hulp van een mensenrechtenactivist uw vrijlating kon afkopen, verklaarde u dat het alleen maar de Kadyrovtsi geweest konden zijn. Vlak daarna meldde u dan weer dat er zoveel diensten actief zijn, dat u niet precies kon duiden met wie u dan wel problemen kende (CGVS p. 20). Echter, gezien uw broer en de mensenrechtenactivist u hadden kunnen vrijkopen, hadden zij toch een direct of mogelijk rechtstreeks contact moeten hebben met uw belagers. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet concreet kan duiden door wie u werd vastgehouden.

In het verlengde daarvan is het ook opmerkelijk dat u slechts zeer beperkte informatie kan geven over de mensenrechtenactivist, die zowel bij de vrijlating van uw zoon in maart 2009 als bij uw eigen vrijlating in april 2010 een zeer belangrijk aandeel had. Hij legde immers de contacten, als gevolg waarvan uw zoon en u konden worden vrijgekocht. U duidde hem aan als V. A. {...}, maar wist niet voor welk mensenrechtencentrum hij precies werkte (CGVS p. 14). U wist evenmin of er andere mensen voor zijn organisatie werkten. Bovendien wist u niet eens waar het kantoor van dit

mensenrechtencentrum gelegen was (CGVS p. 21). U verklaarde daarover dat u nooit op het kantoor zelf was geweest, maar slechts twee keer bij hem thuis. Maar ook zijn thuisadres kon u niet nader bepalen; u wist enkel nog de wijk te benoemen. Verder wist u niet hoe hij u precies had weten te vinden toen u gedurende zes maanden werd vastgehouden op een onbekende plaats (CGVS p. 19). Gezien het belang van de tussenkomsten van deze V. A. {...} in uw asielrelaas, kreeg u de tijd om contact op te nemen met deze persoon en zijn organisatie, om uw asielrelaas te ondersteunen (CGVS p. 21-22). Er dient echter te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal niets van u heeft ontvangen terzake. Ook deze vaststelling is zwaarwichtig, aangezien u opnieuw na laat documenten voor te leggen die uw asielrelaas zouden kunnen ondersteunen.

Tenslotte is het toch ook opmerkelijk te noemen dat u in het bezit bent van een origineel rijbewijs, dat op 30 maart 2010 door de MVD van Khasavyurt werd afgeleverd. U verklaarde daarover dat dit nieuwe rijbewijs uw oude moest vervangen. Daarom had u het nog voor uw problemen aan uw neef gegeven, die bepaalde kennis had. Toen uw broer op zoek ging naar u, activeerde hij opnieuw het inwisselen van uw rijbewijs, omdat hij al wist dat u niet in Khasavyurt zou blijven. Uw broer of neef konden het nieuwe rijbewijs echter niet ontvangen zonder uw handtekening. Daarom ging u zelf eind april naar de verkeerspolitie, om uw nieuwe rijbewijs persoonlijk af te halen (CGVS p. 8-9). Echter, de vaststelling dat u na de door u vermelde lange en onwettige vasthouding, uit eigen beweging contact zoekt met de Dagestaanse politie, is bijzonder zwaarwichtig en staat in schril contrast met uw aangehaalde vrees voor vervolging door de Dagestaanse autoriteiten. U verklaarde immers dat u na uw vrijlating het huis van uw broer, waar u verbleef, slechts twee à drie keer verliet omdat u zich fysiek en moreel niet goed voelde en bang was om buiten te komen (CGVS p. 18). Desondanks ging u vrijwillig naar de politie om een niet-essentieel document, als uw rijbewijs, op te halen. Uw verklaring, dat de verkeerspolitie een andere politiedienst is, die enkel te maken heeft met wagens en die zich aan de andere kant van of zelfs buiten de stad bevindt, en dat deze dienst daarom niet gevaarlijk voor u was, volstaat niet om de door u aangehaalde vrees te rijmen met uw handelen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien deze vaststellingen dient er dan ook te worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten, met name uw rijbewijs, militair boekje en huwelijksakte, hebben enkel betrekking op uw identiteit. Omdat ze geen verband houden met de door u ingeroepen asielmotieven, kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid *“onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”* en de materiële motiveringsplicht doordat *“eerste onderdeel, het CGVS – geheel ten onrechte – geen geloof hecht aan de waarachtigheid van het relaas van verzoekster en, tweede onderdeel, de ingeroepen gebreken in de motivering van verzoekster uiterst miniem zijn, minstens zich niet voordoen op het niveau van de relevante bijzonderheden of althans te verklaren zijn door de medische toestand van verzoekster”*. Verzoekster tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en legt thans een uitsnede uit haar medisch ziekteboekje van 19 oktober 2009 voor waaruit zou moeten blijken dat zij *“hypertensieve encefalopathie stadium II A met geheugenverlies met cognitieve amnestische stoornissen heeft”*.

3.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid *“onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”* en de materiële motiveringsplicht doordat *“eerste onderdeel, de ingeroepen gebreken in de motivering van verzoeker uiterst miniem zijn, dan wel zich niet voordoen op het niveau van de relevante bijzonderheden en, tweede onderdeel, het CGVS – geheel ten onrechte – geen geloof hecht aan de waarachtigheid van het relaas van verzoeker”*. Verzoeker tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en verwijst in het bijzonder naar een schrijven van de voorzitter van de organisatie “Dagestani Regional Charitable Foundation “SOS-Salvation” ter staving van zijn vluchtrelaas.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoekers worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

3.3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de Raad niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekers zich op geheel dezelfde asielmotieven steunen. De Raad merkt voorts op dat, wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij de administratieve dossiers is gevoegd, met name *“Subject Related Briefing “Russische Federatie Dagestan” Algemene en veiligheidssituatie update november 2009”*, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen

met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

3.3.3. De Raad merkt op dat noch verzoekster, noch verzoeker enig bewijs bijbrengen van de studies van hun zoon, hetgeen echter een kernelement betreft in hun asielaanvraag. De Raad meent dat van verzoekers verwacht kan worden dat zij een begin van bewijs omtrent hun zoon en zijn studies zouden voorleggen. Dit klemt des te meer nu verzoeker verzoekster in België kwam vervoegen en hij dus al op de hoogte kon zijn van het verloop van de Belgische asielprocedure en de waarde van documenten, die een asielaanvraag kunnen ondersteunen. Dat verzoeker alsnog nalaat enig document betreffende hun zoon voor te leggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag dan ook.

In zijn verzoekschrift argumenteert verzoeker dat hij geen contact heeft gehad met zijn echtgenote tot op het ogenblik van zijn aankomst in België. Bovendien betoogt verzoeker dat het uiterst moeilijk is enig bewijs van de studie van zijn zoon te laten overbrengen aangezien elk contact via zijn broer verloopt en deze probeert bewijzen te bekomen doch tot op heden tevergeefs.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan het gegeven dat de bewijslast inzake de gegrondheid van de asielaanvraag in beginsel rust bij de asielaanvraagsteller zelf die een poging moet ondernemen om zijn asielaanvraag te staven. Nu het kernelement van verzoekers asielaanvraag erin bestaat dat hun zoon omwille van zijn studies en vrome levenswijze gevisieerd werd, mag van verzoekers redelijkerwijze verwacht worden dat zij enig bewijs bijbrengen van deze studies, alwaar verzoekers evenwel in gebreke blijft. De Raad acht de verklaring van verzoeker dat het uiterst moeilijk is om enig bewijs van de studie van zijn zoon te laten overbrengen aangezien elk contact via zijn broer verloopt en deze probeert bewijzen te bekomen doch tot op heden tevergeefs, totaal niet geloofwaardig. Immers, uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn zoon reeds gedurende enkele jaren studeerde aan de Islamitische Universiteit van Khasavyurt en dat hij in het vierde of vijfde jaar zat (administratief dossier verzoeker, stuk 3, p. 11-12). Gelet op deze verklaringen is het niet aannemelijk dat verzoeker geen enkel bewijs van deze studies – waaronder inschrijvingsbewijzen of studieresultaten – kan voorleggen of dat het volgens verzoekers verklaringen uiterst moeilijk zou zijn om deze bewijzen te bekomen. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoekers tot op heden nagelaten hebben documenten neer te leggen aangaande de studies van hun zoon. Dit getuigt van een gebrek aan medewerking aan hun asielprocedure en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze ernstige pogingen onderneemt teneinde zijn asielaanvraag te staven en dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

De Raad merkt daarbij verder op dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal van 6 september 2010 verklaarde via zijn schoonmoeder contact te hebben met zijn vrouw. Van zijn schoonmoeder kreeg verzoeker het nummer van de broer van zijn vrouw die zich ook in België bevindt (administratief dossier verzoeker, stuk 3, p. 10). Verzoekers betoogt dat hij geen contact had met zijn echtgenote is derhalve niet ernstig nu hij blijkens zijn eigen verklaringen, hetzij op onrechtstreekse wijze, wel degelijk contact had met zijn echtgenote. De Raad merkt op dat van twee echtgenoten, die hun land van herkomst ontvluchten en die – weze het onrechtstreeks – in contact staan met elkaar, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij mekaar inlichten omtrent de ondernomen stappen in de nasleep van de problemen en het belang van bepaalde overtuigingsstukken in het kader van het asielaanvraag. Verzoekers voldoen geenszins aan deze verwachting.

3.3.4. De Raad oordeelt tevens dat uit lezing van de diverse gehoren van verzoekers verder blijkt dat er zich in hun verklaringen flagrante tegenstrijdigheden voordoen aangaande essentiële elementen in hun asielaanvraag. Dit geldt in de eerste plaats voor de verklaringen die verzoekers aflegden omtrent de studies van hun zoon I. {...}. Zo verklaarde verzoeker dat zijn zoon van 2004 tot 2009 op de Islamitische Universiteit te Khasavyurt studeerde en dat hij daar tot op het moment van zijn verdwijning les volgde. Hij zou toen in het vierde of vijfde jaar gezeten hebben (administratief dossier verzoeker, stuk 3, p. 12). Verzoekster verklaarde echter dat hun zoon twee jaar aan de Universiteit gestudeerd heeft, dat hij nog naar een derde jaar moest gaan en dat hij op het moment van zijn problemen in het tweede jaar zat (administratief dossier, stuk 4, p. 10-12). Toen verzoeker hierop werd gewezen

verklaarde hij dat de studies van zijn zoon hem niet echt interesseerden en dat verzoekster ziek was en problemen had met haar geheugen.

In zijn verzoekschrift argumenteert verzoeker dat het geenszins abnormaal is dat een vader met verschillende kinderen niet volledig op de hoogte is van de duurtijd van een studie van een van zijn kinderen en dat hij daar geen interesse voor had. Verzoeker meent dat ook in België bepaalde vaders zijn die niet correct het studiejaar van hun kind kunnen duiden. Bovendien kan dit verschil in verklaring geenszins worden beschouwd als een ongerijmdheid op het niveau van de relevante bijzonderheden.

De Raad oordeelt evenwel dat waar verzoeker zich ertoe beperkt tot het minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheid door te stellen dat deze *“zich niet voordoen op het niveau van de relevante bijzonderheden”*, het louter minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheid, die steun vindt in de administratieve dossiers, echter niet afdoende is om deze te ontkrachten. Dit klemt des te meer nu de vastgestelde tegenstrijdigheid betrekking heeft op verzoekers eigenlijke vluchtmotieven zodat zij, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, wel degelijk betrekking heeft op essentiële elementen van het vluchtrelaas. De Raad benadrukt voorts dat van partners die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van hun relaas. Zo mag, gelet op de ernst van de beweerde feiten, redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekers eensluidende verklaringen afleggen over de studies van hun zoon. Verzoeker slaagt er met zijn betoog dat het geenszins abnormaal is dat een vader met verschillende kinderen niet volledig op de hoogte is van de duurtijd van een studie van zijn kinderen en dat hij daar geen interesse voor heeft, niet in het door de Raad in acht genomen motief te ontkrachten. De Raad meent dat van een asielverzoeker die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van problemen verbonden met zijn zoon en diens studies enige interesse mag worden verwacht en dat hij hieromtrent eensluidende verklaringen kan afleggen die niet in tegenstrijd zijn met de verklaringen dienaangaande van zijn echtgenote. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker blijk van een volledige desinteresse inzake de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnt. Waar verzoeker tijdens zijn gehoor verwijst naar de problemen van verzoekster met haar geheugen en verzoekster zelf in haar verzoekschrift betoogt dat, gelet op haar medische aandoening, het geheel aannemelijk is dat zij zich bepaalde elementen niet meer kan herinneren en zij bij haar verzoekschrift een uittreksel uit haar medisch ziekteboekje voegt dd. 19.10.2009 waaruit blijkt dat verzoekster hypertensieve encefalopathie stadium II A met geheugenverlies met cognitieve amnestische stoornissen heeft, oordeelt de Raad dat, daargelaten de vraag of het door verzoekster bijgebrachte medisch attest een nieuw gegeven is in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, dit medische attest geen verklaring kan bieden voor het door de Raad in acht genomen motief inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekers. Immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster in staat was concreet en duidelijk te antwoorden op de vragen in verband met haar zoon en zijn studies (administratief dossier verzoekster, stuk 4, p. 10, 11 en 12). Zo wist verzoekster te vertellen dat haar zoon aan de Islamitische Universiteit van Khasavyurt studeerde, welke richting hij er volgde, het aantal jaren dat hij er heeft gestudeerd en dat hij nog een derde jaar moest doen, zodat nergens uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster op dat moment last heeft gehad van enige vorm van geheugenverlies. De door de Raad vastgestelde tegenstrijdigheid, die betrekking heeft op een kernelement van verzoekers asielrelaas, ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

3.3.5. De Raad merkt verder op dat uit lezing van de gehoren van verzoekers verder blijkt dat verzoeker aangaf dat hij voor de arrestatie van zijn zoon in maart 2009 geen enkele indicatie had van zijn eventuele problemen (administratief dossier verzoeker, stuk 3, p. 21). Verzoekster verklaarde echter tijdens haar gehoor op 9 maart 2010, dat zij enkele maanden voor zijn arrestatie in november 2009 al geruchten had gehoord. Mensen op straat en de burens zouden gezegd hebben dat verzoekers zoon de Wahabieten in het bos zou bevoorraden (administratief dossier verzoekster, stuk 4, p. 14-15). Verzoeker werd gewezen op de verklaringen van zijn echtgenote terzake, maar bleek niet op de hoogte te zijn. Gezien de Dagestaanse politie verzoekers zoon zocht vanwege zijn vermeende banden met Wahabieten, oordeelt de Raad dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn gebracht of geweest van dergelijke geruchten over uw zoon.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat zijn onwetendheid hieromtrent perfect verklaard kan worden doordat zijn vrouw meer contact had met de buurtbewoners dan hij. Evenwel acht de Raad deze verklaring niet aannemelijk. Immers, zoals reeds hoger gesteld, kan van echtgenoten wiens asielrelaas draait rond hetzelfde kernelement, namelijk de studies van hun zoon en de verdenking dat hij Wahabieten steunde, verwacht worden dat zij elkaar inlichten over de gebeurtenissen hieromtrent. Het gegeven dat verzoekers echtgenote meer contact had met de buurtbewoners dan verzoeker zelf,

verklaart niet waarom zijn echtgenote – na deze geruchten gehoord te hebben van de burens – verzoeker zelf niet zou ingelicht hebben van deze geruchten zeker nu deze geruchten onheilspellend waren en tevens gelet op de gebeurtenissen nadien, met name de arrestatie zelf van hun zoon. Ook hier stelt de Raad vast dat verzoekster omtrent deze geruchten duidelijke verklaringen heeft afgelegd (administratief dossier, stuk 4, p. 14) zodat nergens uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster op dat moment last heeft gehad van enige vorm van geheugenverlies en de Raad zijn motivering dienaangaande ontwikkeld onder punt 3.3.4. herneemt.

3.3.6. De Raad stelt verder vast dat er ook inconsistenties opduiken in de verklaringen van verzoeker over zijn eigen arrestatie, die van 5 oktober 2009 tot 14 april 2010 zou hebben geduurd. Zo wist verzoeker niet door welke dienst hij precies werd vastgehouden, gedurende deze lange periode. Toen hij erop werd gewezen dat het zijn eigen broer was, die met de hulp van een mensenrechtenactivist zijn vrijlating kon afkopen, verklaarde verzoeker dat het alleen maar de Kadyrovtsi geweest konden zijn. Vlak daarna meldde verzoeker dan weer dat er zoveel diensten actief zijn, dat hij niet precies kon duiden met wie hij dan wel problemen kende (administratief dossier verzoeker, stuk 3, p. 20). Echter, gezien verzoekers broer en de mensenrechtenactivist verzoeker hadden kunnen vrijkopen, hadden zij toch een direct of mogelijks rechtstreeks contact moeten hebben met verzoekers belagers. Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker niet concreet kan duiden door wie hij werd vastgehouden. In het verlengde daarvan is het ook opmerkelijk dat verzoeker slechts zeer beperkte informatie kan geven over de mensenrechtenactivist, die zowel bij de vrijlating van zijn zoon in maart 2009 als bij zijn eigen vrijlating in april 2010 een zeer belangrijk aandeel had. Hij legde immers de contacten, als gevolg waarvan zijn zoon en verzoeker konden worden vrijgekocht. Verzoeker duidde hem aan als V. A. {...}, maar wist niet voor welk mensenrechtencentrum hij precies werkte (administratief dossier verzoeker, stuk 3, p. 14). Verzoeker wist evenmin of er andere mensen voor zijn organisatie werkten. Bovendien wist verzoeker niet eens waar het kantoor van dit mensenrechtencentrum gelegen was (administratief dossier verzoeker, stuk 3, p. 21). Verzoeker verklaarde daarover dat hij nooit op het kantoor zelf was geweest, maar slechts twee keer bij hem thuis. Maar ook zijn thuisadres kon verzoeker niet nader bepalen; verzoeker wist enkel nog de wijk te benoemen. Verder wist verzoeker niet hoe hij hem precies had weten te vinden toen hij gedurende zes maanden werd vastgehouden op een onbekende plaats (administratief dossier verzoeker, stuk 3, p. 19). De Raad oordeelt dat deze vaagheden en onwetendheden in hoofde van verzoeker de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas ernstig ondermijnt.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij eensluidende verklaringen kan afleggen over zijn eigen arrestatie. Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat hij niet aan zijn broer had gevraagd door welke dienst hij werd vastgehouden omdat alles erg vlug ging en door te stellen dat het feit dat hij slechts algemene informatie kon geven over de mensenrechtenactivist geen verwondering behoeft omdat hij andere kopzorgen had en geen vragen hieromtrent heeft gesteld, slaagt verzoeker er niet in het door de Raad in acht genomen motief terzake te ontkrachten. Immers, zoals kan afgeleid worden uit de verklaringen van verzoeker, moet de broer van verzoeker rechtstreeks contact gehad hebben met verzoekers belagers. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker niet via zijn broer te weten is gekomen wie zijn belagers waren. Het argument van verzoeker dat alles erg vlug ging kan hieraan geen afbreuk doen nu duidelijk blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij verschillende keren contact had met zijn broer (administratief dossier verzoeker, stuk 3, p. 6: verklaring van verzoeker dat hij zijn broer op 8 april terugzag; p. 8 - 9: na vertrek uit Dagestan is verzoeker eerst naar zijn broer gereisd; p. 9: op 11 juli heeft verzoeker opnieuw persoonlijk contact gehad met zijn broer) en het derhalve niet aannemelijk is dat verzoeker op geen enkel moment met zijn broer een gesprek heeft gehad over zijn belagers en hun identiteit. Het gegeven dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij noch aan zijn broer, noch aan V. {...} gevraagd heeft wie hem heeft vastgehouden (administratief dossier, stuk 3, p. 20) duidt op een dermate desinteresse van verzoeker inzake de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, dewelke de geloofwaardigheid van het asielrelaas ernstig ondermijnt. Ook de verklaring die verzoeker nu in zijn verzoekschrift geeft voor de vaststelling dat hij weinig informatie kan geven over de mensenrechtenactivist – met name omdat hij andere kopzorgen had – acht de Raad niet aannemelijk. Immers, zoals blijkt uit het asielrelaas van verzoeker heeft de desbetreffende mensenrechtenactivist een actieve rol gespeeld in de vrijlating van verzoekers zoon en verzoeker zelf en maakt deze persoon derhalve een kernelement uit van het asielrelaas van verzoekers zodat van verzoeker verwacht mag worden dat hij duidelijke informatie kan geven over deze persoon, waaronder de organisatie waarvoor deze persoon werkte en zijn werk- of verblijfplaats, alwaar verzoeker evenwel ernstig in gebreke blijft. Door deze onwetendheid in hoofde van verzoeker wordt het asielrelaas van verzoekers verder ernstig ondermijnt.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift na het interview op het Commissariaat-generaal contact te hebben opgenomen met de mensenrechtenactivist (V.A.) en zijn organisatie. Aangezien de heer (V.A.) niks op papier kon zetten zonder een officieel schrijven van zijn raadsman heeft de voorzitter van de organisatie Dagestani Regional Charitable Foundation "SOS-Salvation" per mail een document overgemaakt waarin het relaas van verzoeker wordt bevestigd. Verzoeker betoogt dat dit document afdoende zijn relaas aantoont en ondersteunt en zelfs de vermeende inconsistenties doet opheffen. Verzoeker meent dat er geen enkele reden is om dit document in twijfel te trekken nu het per mail aan zijn raadsman werd overgemaakt door de voorzitter van de organisatie en aan het mailadres zelf niet kan worden getwijfeld, nu de juistheid ervan blijkt uit controleerbare informatie van het internet.

De Raad oordeelt evenwel dat het door verzoeker neergelegde document waarin de voorzitter van SOS-Salvation verzoekers relaas bevestigt geenszins vermag de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaas te herstellen, gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers en de gebrekkige kennis in hoofde van verzoeker aangaande kernelementen van het asielaas. Immers benadrukt de Raad nogmaals dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is. Bovendien wijst de Raad erop dat het voorgelegde stuk via e-mail aan de raadsman van verzoeker werd verstuurd en dergelijke berichten uiterst eenvoudig manipuleerbaar zijn, wat eveneens afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan.

3.3.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster verklaarde dat de politie haar paspoort naar het huis van haar moeder bracht (administratief dossier verzoekster, stuk 4, p. 5). De Raad oordeelt evenwel dat indien verzoekster werkelijk vervolgd zou worden in Dagestan, het niet waarschijnlijk is dat de politie uit eigen beweging haar paspoort aan haar moeder zou komen afgeven. Waar verzoekers in hun verzoekschriften betogen dat het in casu "*duidelijk*" is dat er geen reden is om aan de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen te twifelen en dat hun relaas "*weldegelijk*" plausibel is, wijst de Raad erop dat verzoekers met dit betoog op geen enkele wijze de door de Raad in acht genomen motieven ontkrachten met concrete argumenten. Waar verzoekster argumenteert dat zij er geen enkele baat bij heeft om te melden dat haar moeder haar paspoort heeft nagezonden, ziet de Raad niet in hoe dergelijk argument afbreuk kan doen aan het door de Raad in acht genomen motief dat indien verzoekster werkelijk vervolgd zou worden in Dagestan, het niet waarschijnlijk is dat de politie uit eigen beweging haar paspoort aan haar moeder zou komen afgeven. De Raad oordeelt derhalve dat deze verklaring afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielaas.

3.3.8. De Raad oordeelt voorts dat het toch ook opmerkelijk te noemen is dat verzoeker in het bezit is van een origineel rijbewijs, dat op 30 maart 2010 door de MVD van Khasavyurt werd afgeleverd. Verzoeker verklaarde daarover dat dit nieuwe rijbewijs zijn oude moest vervangen. Daarom had verzoeker het nog voor zijn problemen aan zijn neef gegeven, die bepaalde kennis had. Toen verzoekers broer op zoek ging naar verzoeker, activeerde hij opnieuw het inwisselen van verzoekers rijbewijs, omdat hij al wist dat verzoeker niet in Khasavyurt zou blijven. Verzoekers broer of neef konden het nieuwe rijbewijs echter niet ontvangen zonder verzoekers handtekening. Daarom ging verzoeker zelf eind april naar de verkeerspolitie, om zijn nieuwe rijbewijs persoonlijk af te halen (administratief dossier verzoeker, stuk 3, p. 8-9). Echter, de vaststelling dat verzoeker na de door hem vermelde lange en onwettige vasthouding, uit eigen beweging contact zoekt met de Dagestaanse politie, is bijzonder zwaarwichtig en staat in schril contrast met zijn aangehaalde vrees voor vervolging door de Dagestaanse autoriteiten. Verzoeker verklaarde immers dat hij na zijn vrijlating het huis van zijn broer, waar hij verbleef, slechts twee à drie keer verliet omdat hij zich fysiek en moreel niet goed voelde en bang was om buiten te komen (administratief dossier verzoeker, stuk 3, p. 18). Desondanks ging verzoeker vrijwillig naar de politie om een niet-essentieel document, als zijn rijbewijs, op te halen. Zijn verklaring, dat de verkeerspolitie een andere politiedienst is, die enkel te maken heeft met wagens en die zich aan de andere kant van of zelfs buiten de stad bevindt, en dat deze dienst daarom niet gevaarlijk voor hem was, volstaat niet om de door hem aangehaalde vrees te rijmen met zijn handelen.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat zijn rijbewijs voor hem een hele grote waarde heeft, aangezien hij met een vervallen rijbewijs nergens met een voertuig zou mogen rijden. Zijn verklaring met betrekking tot het ophalen van zijn rijbewijs is plausibel, nu zijn neef kennis had bij deze rijbewijzendienst en er derhalve weinig gevaar was om het document aldaar vlug op te halen alvorens het land te ontvluchten. Het moge verder duidelijk zijn dat deze rijbewijzendienst geen uitstaans had met de personen die verzoeker hebben gearresteerd en gefolterd.

De Raad merkt op dat verzoekers betoog niet strookt met de door hem voorgehouden vrees. Immers is het niet aannemelijk dat iemand die geviseerd wordt door de Dagestaanse autoriteiten, die door deze autoriteiten opgesloten werd en die omwille van zijn vrees voor deze Dagestaanse autoriteiten zijn land ontvlucht, toch het risico neemt om een rijbewijs te gaan afhalen bij deze autoriteiten. Dit klemmt des te

meer nu verzoeker zelf verklaarde dat hij niet naar buiten durfde te gaan omdat hij bang was. Gelet hierop kunnen verzoekers aangebrachte argumenten waarom het toch aannemelijk is dat hij zijn rijbewijs is gaan ophalen, geen afbreuk doen aan het door de Raad in acht genomen motief. De Raad oordeelt derhalve dat dergelijke handelswijze verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas ondermijnt.

3.4. De Raad oordeelt dat de door hem in acht genomen motieven het asielrelaas van verzoekers dermate ernstig ondermijnen dat hieraan geen enkel geloof meer gehecht kan worden. Verzoekers slagen er evenmin in de door de Raad in acht genomen motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekers voorgehouden asielrelaas verhindert hen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.5. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *“aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent, terwijl verzoekster (verzoeker) gevlucht is omwille van een reëel risico op ernstige schade en derhalve bescherming dient te krijgen zoals voorzien in artikel 48/5 gelet op onmenselijke behandeling in haar (zijn) land van herkomst”*. Zij betogen dat het zonneklaar is dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade en dat de elementen die zij hebben bijgebracht begrepen moeten worden in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er is volgens verzoekers duidelijk sprake van een risico op onmenselijke behandeling. Verzoekers betogen dat hun gezin werd gelieerd aan de rebellenbeweging. Het zou onmenselijk zijn verzoekers te laten terugkeren naar Dagestan, waar zij geconfronteerd zullen worden met dezelfde problemen als voorheen. Voor verzoekers is dat niet alleen een vrees maar een zekerheid.

3.5.1. De Raad wijst verzoekers er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, hun asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekers. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekers enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RVS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat is toegevoegd aan de administratieve dossiers (stukken 15 (administratief dossier verzoekster) en 19 (administratief dossier verzoeker), meer bepaald *“Subject Related Briefing “Russische Federatie Dagestan” Algemene en veiligheidssituatie update november 2009”* blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend

conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

3.6. De middelen kunnen niet worden aangenomen. Dienvolgens kunnen in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER